

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.

sprawy **A. D.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt V K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego A. D. w kasacji zarzucił rażące uchybienie prawa mogące mieć wpływ na treść wyroku, polegające na:

- obrazie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nie odniesienie się do zarzutu apelacji określonego w punkcie 3b oraz poprzez brak dostatecznego rozważenia pozostałych zarzutów apelacji;
- obrazie przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 424 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez zaakceptowanie dowolnej, mało wnikliwej i uproszczonej oraz jednostronnej analizy materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy w K., wynikającej z szeregu wskazanych w kasacji błędów przy ocenie poszczególnych dowodów;
a nadto z daleko idącej ostrożności zarzucił:

- rażącą niewspółmierność orzeczonych wobec A. D. kar jednostkowych pozbawienia wolności za poszczególne czyny, jak również kary łącznej pozbawienia wolności i tym samym zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji.

Prokurator Rejonowy w K., w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew stanowisku Autora kasacji, nie można stwierdzić, aby sposób przeprowadzenia przez Sąd Apelacyjny w [...] kontroli apelacyjnej wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt V K [...], dowodził, iż Sąd ten rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...], wynika, iż rozważono, w wystarczającym stopniu szczegółowości, wnioski i zarzuty wskazane w apelacji obrońcy (por. strony 35 – 39 tego dokumentu). Fakt, iż wśród licznych zarzutów z apelacji, wymienionych we wspomnianym pisemnym uzasadnieniu wyroku, zabrakło zarzutu określonego w pkt 3b, samo przez się nie dowodzi, iż zarzut ten pozostawał poza obszarem rozważań tego Sądu. Tego braku redakcji pisemnego uzasadnienia, które, co jest oczywiste, sporządzane jest zawsze po wydaniu wyroku, nie można ocenić jako rażącego naruszenia przepisu art. 457 § 3 k.p.k. mającego istotny wpływ na treść zapadłego wcześniej wyroku sądu odwoławczego.

W modelu kasacji, przyjętym w polskiej procedurze karnej, kontrola prawomocnego wyroku sądu odwoławczego dokonywana w tym nadzwyczajnym trybie, nie obejmuje ustaleń faktycznych oraz słuszności oceny zebranych w sprawie dowodów. Z tego punktu widzenie podniesiony w kasacji zarzut obraży przepisów art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 424 § k.p.k. i art. 410 k.p.k., może zostać oceniony, jako w istocie skierowany przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Podkreśla się też w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż nie można utożsamiać kontroli kasacyjnej prawomocnych orzeczeń sądów odwoławczych, z odmienną w swych założeniach i o wiele szerszą kontrolą apelacyjną nieprawomocnych orzeczeń sądowych. Akcentuje się, iż podstaw

(przyczyn) kasacyjnych nie należy łączyć z przyczynami odwoławczymi, charakterystycznymi dla apelacji. Można powiedzieć, że instytucja kasacji sprowadza się do „sądu Sądu Najwyższego nad sądzeniem sprawy przez sąd odwoławczy”, a nie „samodzielnym osądem przez Sąd Najwyższy samej sprawy.” Z tej perspektywy patrząc, oraz oceniając przebieg postępowania przed Sądem Apelacyjnym w [...], w którego wyniku zapadł wyrok z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...], nie można dopatrzeć się aby ten Sąd w jakimkolwiek zakresie, naruszył wskazane w tym zarzucie przepisy. Jasnym jest również, iż podniesienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary, nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (por. art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k.). Taki zarzut został podniesiony w kasacji obrońcy skazanego, jak „napisano” z daleko idącej ostrożności.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.